

Modül (Öneri) No	228
Öğrenme Alanı (Temel konu)	Günah
Modül (Alt konu)	Günahların Yayılması ve Günah-İnkâr İlişkisi
Amaçlar	- Günahların mahiyetini kavrayarak, her bir günahın içinde küfre gidecek bir yol bulunduğunu fark eder. - Günaha devam etmenin kalbi katılaştırarak nur-u imanı çıkarabileceğini ve manevi bir yılan gibi kalbi ısıracağını anlar. - Âhırsamanda radyo gibi teknolojik nimetlerin yanlış kullanımıyla bir tek kelimeyle bir milyon günahın nasıl işlenebileceğini analiz eder. - Büyük günah (günah-ı kebir) işleyenin doğrudan küfre girmediğini, ancak nefis ve şeytanın zayıf desiselerine mağlup olabileceğini kavrar. - İstiğfarın günahlara karşı bir siper ve rahmet-i İlahiye bir iltica yolu olduğunu idrak eder.
Süre	40 dk.
Seviye	Seviye 2
Yöntem ve Teknik-Etkinlik	Slogan Yazma: Konunun özünü yansıtan, akılda kalıcı ve kısa etkili cümlelerin üretilmesidir. Tombala Etkinliği: Hazırlanan soruların bir kutudan çekilerek cevaplanması ve etkileşimli bir tekrar sağlanmasıdır.
Materyal ve Teknoloji	Kâğıt, kalem, kutu,
İşleniş/Öğrenme-öğretme süreci	Giriş: Güdüleme ve Hazırlık "Bir küçük yılan mı daha tehlikelidir yoksa bir sinek mi?" sorusuyla derse başlanır. - Metindeki "İnkâr vasıtasıyla sineğin ısırmasından kaçıp yılanın ısırmasını kabul etmek" metaforu üzerinden günahın inkâra giden yolu sorgulanır. Gelişme: Uygulama Slogan Yazma Çalışması: 3-4 kişilik gruplar oluşturulur. Gruplardan; "Günahın kalpteki siyahlığı", "Radyo/Teknoloji nimetinin şükürü" ve "İstiğfarın gücü" gibi konularda özgün sloganlar üretmeleri istenir. - Örnek Slogan: "Günahı hafife alma, kalbine yılan salma!".

	• Tombala Etkinliği: İlgili metinler sınıfça okunurken öğrenciler küçük kağıtlara sorular hazırlar (Örn: "Günah nasıl küfür tohumuna dönüşür?", "Radyo nimeti nasıl tokat vesilesi olur?"). • Sorular kutuya atılır; seçilen öğrenciler soruları cevaplar ve bir sonraki arkadaşını seçerek zinciri devam ettirir. Sonuç: Özetleme • Günahın kalbe işleyip siyahlandığı, ancak "Gafur ve Rahîm" isimlerine iltica ederek istiğfar kalkaniyla bu siyahlığın temizlenebileceği vurgulanarak konu toparlanır.
Ölçme ve Değerlendirme	Öz Değerlendirme ve Analiz: • Öğrencilerden, "Günah-ı kebire işleyen imanı neden hemen gitmez?" ve "Nefis ve şeytanın zayıf desiselerine karşı hangi manevi siperleri kullanmalıyız?" sorularını içeren 5 cümlelik bir öz değerlendirme yazmaları istenir. • Mutezile ve Hariciye gibi mezheplerin "büyük günah işleyen kafir olur" şeklindeki hatalı görüşlerine karşı Ehl-i Sünnet'in "hikmet ve rahmet" odaklı yaklaşımı maddeler halinde tahtada özetlenir.
İlişkili Metinler	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ¹ “Bir Günahın Çok Hızlı Yayılması Hakkında” Birden İhtar Edilen Bir Mesele Âhırzamanda bir şahsın hatîât ve günahlarının gayet dehşetli bir yekûn teşkil ettiğine dair rivayetler vardır. Eskide, acaba âdi bir adam, binler adam kadar günah işleyebilir mi? Ve o âhırzamanda bildiğimiz günahlardan başka hangi günahlardır ki, kâinatın heyet-i mecmuasına dokunur, kıyametin kopmasına ve dünyaları başlarına harap olmasına sebebiyet verir diye düşünürdüm. Şimdi bu zamanda müteaddid esbabını gördük. Ezcümle, müteaddid vücuhundan radyom ile anlaşıldı ki o bir tek adam, bir tek kelime ile bir milyon kebâiri birden işler ve milyonlarla insanı dinlettirmekle günahlara sokar. Evet, küre-i havanın yüz binler kelimeleri birden söyleyen ve bir dili olan radyo unsuru, nev-i beşere öyle bir nimet-i İlâhiyedir ki küre-i havayı bütün zerratıyla şükür ve hamd ü

¹ Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

senâ ile doldurmak lâzım gelirken, dalâletten tevellüd eden sefahet-i beşeriye, o azîm nimeti şükrün aksine istimal ettiğinden elbette tokat yiyecek.

Nasıl ki havarik-ı medeniyet namı altındaki ihsanat-ı İlâhiyeyi bu mim'siz, gaddar medeniyet hüsn-ü istimal ile şükrünü edâ edemeyerek tahribata sarf edip küfran-ı nimet ettiğİ için öyle bir tokat yedi ki bütün bütün saadet-i hayatiyeyi kaybettirdi. Ve en medenî tasavvur ettiğİ insanları, en bedevî ve vahşî derekesinden daha aşağıya indirdi. Cehenneme gitmeden evvel Cehennem azabını tattırıyor.

Evet, radyonun küllî nimetiyet ciheti, küllî bir şükür iktiza eder ve o küllî şükür de Halık-ı Arz ve Semavat'ın kelâm-ı ezelîsinin şimdiki bütün muhataplarına birden yetiştirmek için küllî yüz bin dilli semâvî bir hafız hükmünde her vakit kâinatta Kur'ân'ı okumalıdır, tâ o nimetin küllî şükrünü edâ ve o nimeti idame etsin.

(Kastamonu Lahikası, s.74-75, Yeni Asya Neşriyat, Şubat-2025)

GÜNAH HK

İ'lem eyyühe'l-aziz!

Masiyetin mahiyetinde, bilhassa devam ederse, küfür tohumu vardır. Çünkü o masiyete devam eden ülfet peyda eder. Sonra ona aşık ve müptelâ olur, terkine imkân bulamayacak dereceye gelir. Sonra o masiyetinin ikâba mûcib olmadığını temenniye başlar. Bu hal böylece devam ettikçe, küfür tohumu yeşillenmeye başlar, en nihayet gerek ikâbı ve gerek dârü'l-ikâbı inkâra sebep olur.

Ve keza, masiyete terettüb eden hacaletten dolayı, o masiyetin masiyet olmadığını iddia etmekle, o masiyete muttali olan melekleri bile inkâr eder, hatta şiddet-i hacaletten yevm-i hesabın gelmeyeceğini temenni eder. Şayet yevm-i hesabı nefyeden, edna bir vehmi bulursa, o vehmi kocaman bir bürhan addeder. En nihayet, nedamet edip terk etmeyenlerin kalbi kûsufa tutulur, mahvolur gider—el-iyazübillâh!

(Mesnevi-i Nuriye, s. 140-141, Yeni Asya Neşriyat, Kasım-2024)

Günah-ı Kebireyi İşleyenler Hk.

BEŞİNCİ İŞARET

Cenab-ı Hak, kütüb-ü semaviyede beşere karşı Cennet gibi azîm mükâfat ve Cehennem gibi dehşetli mücazâtı göstermekle beraber, çok irşad, ikaz, ihtar, tehdit ve teşvik

ettiği halde; ehl-i iman, bu kadar esbab-ı hidayet ve istikamet varken, hizbü’ş-şeytanın mükâfatsız, çirkin, zayıf desiselerine karşı mağlûp olmaları, bir zaman beni çok düşündürüyordu. Acaba iman varken, Cenab-ı Hakkın o kadar şiddetli tehdidatına ehemmiyet vermemek nasıl oluyor? Nasıl iman gitmiyor,

² إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا² sırrıyla şeytanın gayet zayıf

desiselerine kapılıp Allah’a isyan ediyor? Hatta benim arkadaşlarımdan bazıları, yüz hakikat dersini kalben tasdik ile beraber, benden işittiği ve bana karşı da fazla hüsn-ü zannı ve irtibatı varken, kalpsiz ve bozuk bir adamın ehemmiyetsiz ve riyakârâne iltifatına kapıldı, onun lehinde, benim aleyhimde bir vaziyete geldi. “Fesühhanallah!” dedim. “İnsanda bu derece sukut olabilir mi? Ne kadar hakikatsiz bir insan idi!” diye o bîçareyi gıybet ettim, günaha girdim.

Sonra, sâbık işaretlerdeki hakikat inkişaf etti, karanlıklı çok noktaları aydınlattı. O nur ile, lillâhilhamd, hem Kur’ân-ı Hakîm’in azîm terğibat ve teşvikâtı tam yerinde olduğunu; hem ehl-i iman desais-i şeytaniyeye kapılmaları imansızlıktan ve iman zayıflığından olmadığını; hem günah-ı kebairi işleyen küfre girmediğini; hem Mutezile mezhebi ve bir kısım Hariciye mezhebi “Günah-ı kebairi irtikâb eden kâfir olur veya iman ve küfür ortasında kalır” diye hükümlerinde hata ettiklerini; hem benim o bîçare arkadaşım da yüz ders-i hakikati bir herifin iltifatına feda etmesi, düşündüğüm gibi çok sukut ve dehşetli alçaklık olmadığını anladım, Cenab-ı Hakka şükrettim, o vartadan kurtuldum. Çünkü sâbıkan dediğimiz gibi, şeytan, cüz’î bir emr-i ademî ile insanı mühim tehlikelere atar. Hem insandaki nefis ise, şeytanı her vakit dinler. Kuvve-i sheviye ve gadabiye ise, şeytanın desiselerine hem kâbile hem nâkile iki cihaz hükmündedirler.

İşte bunun içindir ki Cenab-ı Hakkın Gafur, Rahîm gibi iki ismi, tecellî-i a’zamla ehl-i imana teveccüh ediyor. Ve Kur’ân-ı Hakîm’de peygamberlere en mühim ihsanı mağfîret olduğunu gösteriyor ve onları istiğfar etmeye davet ediyor.

³ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ kelime-i kudsiyesini her sure başında tekrar ile ve her mübarek işlerde zikrine emretmesiyle, kâinatı ihata eden rahmet-i vâsiasını melce ve tahassungâh gösteriyor ve ⁴ فَاسْتَعِذْ⁴ emriyle kelimesini siper ⁵ أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ⁵ yapıyor.

(Lemalar, s. 156-157, Yeni Asya Neşriyat, Eylül-2022)

² Muhakkak ki şeytanın hilesi pek zayıftır (Nisâ Suresi: 76)

³ Rahman ve Rahîm olan Allah’ın adıyla

⁴ Euzü çek! Allah’a sığın! (Fussilet Suresi: 36)

⁵ Allah’ın rahmetinden kovulmuş şeytanın şerrinden Allah’a sığınırım

Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfar ile çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir manevî yılan olarak kalbi ısırıyor.

Meselâ utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının ittılâından çok hicab ettiği zaman, melâike ve ruhaniyatın vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emare ile onları inkâr etmek arzu ediyor.

Hem meselâ Cehennem azabını intâc eden büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennem tehdidatını işittikçe istiğfar ile ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennem ademi arzu ettiğinden, küçük bir emare ve bir şüphe, Cehennem inkârına cesaret veriyor.

Hem meselâ farz namazını kılmayan ve vazife-i ubudiyeti yerine getirmeyen bir adamın, küçük bir amirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebed'in mükerrer emirlerine karşı farzında yaptığı bir tembellik, büyük bir sıkıntı veriyor. Ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve manen diyor ki: "Keşke o vazife-i ubudiyeti bulunmasa idi!" Ve bu arzudan, bir manevî adavet-i İlâhiyeyi işmam eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir şüphe, vücud-u İlâhiyeye dair kalbe gelse, kat'î bir delil gibi ona yapışmaya meyleder; büyük bir helâket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki, inkâr vasıtasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i ubudiyetten gelmeye mukabil, inkârda milyonlarla o sıkıntıdan daha müthiş manevî sıkıntılara kendini hedef eder. Sineğin ısırmasından kaçıp, yılanın ısırmasını kabul eder.

(Lemalar, s. 22, Yeni Asya Neşriyat, Eylül-2022)

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
وَأَخِرُ دَعْوَاهُمْ إِنَّ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ⁷

⁶ Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Sen herşeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle yaparsın (Bakara Suresi: 32.)

⁷ Duaları şu sözlerle sona erer: "Ezelden ebede kadar her türlü hamd ve övgü, şükür ve minnet, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur" (Yunus Suresi: 10.)